

POSTANOWIENIE

Dnia 21 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Andrzej Stępka

SSN Piotr Mirek

w sprawie lekarz **B. L.**

obwinionej z art. 8 Kodeksu Etyki Lekarskiej w zw. z art. 4 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty (Dz.U. z 2014 r., poz. 1877 ze zm.)

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 21 kwietnia 2017 r.

zażalenia obrońcy obwinionej na postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 14 lutego 2017 r., sygn. akt SDI 83/16, w przedmiocie kosztów procesu

na podstawie art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. i art. 426 § 1 k.p.k.

i w zw. z art. 518 k.p.k.

p o s t a n o w i ł :

pozostawić zażalenie bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zarówno tytuł i *petitum* pisma, jak również jego uzasadnienie wskazują jednoznacznie, że stanowi ono zażalenie na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2017 r., sygn. akt SDI 83/16, w przedmiocie kosztów procesu. Nie ma podstaw, aby pismo to traktować jako wniosek o wydanie „uzupełniającego” rozstrzygnięcia o kosztach procesu na podstawie art. 626 § 2 k.p.k., co nakazuje rozważyć kwestię dopuszczalności przyjętego środka odwoławczego.

Sąd Najwyższy w niniejszym składzie podziela stanowisko wyrażone w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2016 r. (III KK 216/16, LEX nr

2186060), w którym stwierdzono, że w postępowaniu kasacyjnym nie przysługuje zażalenie na postanowienie w przedmiocie kosztów procesu, o których po raz pierwszy orzekł Sąd Najwyższy. Do takiej konstatacji prowadzi rezultat wykładni dwóch przepisów – art. 626 § 3 k.p.k. i art. 426 § 2 k.p.k. w kontekście reguły wyrażonej w art. 426 § 1 k.p.k., zgodnie z którym od orzeczeń wydanych przez Sąd Najwyższy nie przysługuje środek odwoławczy, chyba że ustawa stanowi inaczej. Tylko bowiem te dwa ww. unormowania mogą być brane pod uwagę jako podstawa zaskarżenia rozstrzygnięcia o kosztach procesu, wydanego przez Sąd Najwyższy.

Analiza redakcji art. 626 § 3 k.p.k. wskazuje, że przepis ten stanowi podstawę zaskarżenia rozstrzygnięć o kosztach wydanych wyłącznie przez sąd pierwszej instancji (warunek: „jeżeli nie wniesiono apelacji”), a zatem nie może zostać uznany za ustawowy wyjątek od zasady wyrażonej w art. 426 § 1 k.p.k. Jeśli zaś chodzi o przepis art. 426 § 2 k.p.k., to chociaż wprowadza on odstępstwa od zasady wymienionej w § 1 tego przepisu, to jednak *de lege lata* nie mają one zastosowania do postępowania kasacyjnego, a to za sprawą nowelizacji art. 538 § 2 k.p.k., dokonanej ustawą z dnia 27 września 2013 r. (Dz.U. z 2013 r., poz. 1247 ze zm.), która wprowadzając do tego przepisu możliwość zaskarżenia rozstrzygnięć Sądu Najwyższego o zastosowaniu środka zapobiegawczego, wyłączyła tym samym zastosowanie art. 426 § 2 k.p.k., normującego tę samą materię. Należy podkreślić, że konstytucyjny standard kontroli orzeczenia w przedmiocie kosztów procesu, zasądzonych po raz pierwszy przez sąd, odnosi się do rozpoznawania sprawy głównej, a nie do kosztów postępowania po uprawomocnieniu się orzeczenia, a zatem przyjęte stanowisko nie narusza standardów gwarancyjnych przewidzianych w ustawie zasadniczej.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.